

Min ullaaste lefnad bekländad med pult,
Sär är inner annat än gual. Här lefwa jag
hafwer flätt ingen mer lust, Men låtar för-
utan allt tal. Ettall kiffwa mitt brö, så lan-
ge på som Min karaste farvas och lider för
nöd, Sult endast att kiffa mig brö.

2.

Du redelige Sjöman som vågar ditt blod
för Renning och Häderensland, När wänne
med glädje din ankomst så god, Stån bru-
kande wäg till wär strand. När färdet är
ren, som solens sken, Min blomstrande una-
dom förutan all mahn, Jag för dig uppoff-
rar min wän.

1.

Den Andra:

Min endaste döda och wän, Ero Her-
ren i högden som hafwer besäl, Den hjälper
hwarer der ländert han. Ero icke för mig jag
förer — ad nej, Den forgen jag draget är
endast för dig, End hjälper wäl spädligt mig.

3.

Collin i ägta bandet, Så glad som i sin
båt På watten och på landet Försigtigt bar
sig åt, Och lycklig som trots någon Sjöng
alltid wisan sin: Min julle lätt på wägen,
Du wagge flickan min. Kom julle lätt på
wägen Och wagga flickan min.

Köpar 2 skillingar banko.

Wång iulen god, men till ditt sista far.

8.

Så sef nu förnöjder i enslighet din,
Dernied jag dig säger adjo. Sorgsom inner
wännen och färdstian din, Com du har på
hjelpet mig fram Och sedan tillbaka till Gå-
derne land, Gud höre min sudan förslan.

7.

Den endaste glädje af wärlden jag tar
som giffwer mig tröst för all sorg, Är den
lilla wän i Örnens jag har Com inner wäl
giffwa mig sorg, Jag skall med min mun,
wälsignad den stund, Jag hwilfet wi ingår
afwa förbund, Gud skäde der riktigt i grund.

6.

Min lätta jag tänker förlofa på so Och
waga mitt lif och min blod, Jag affigst att fun-
na på alderen mig so, Och lefwa hos wännen
i ro, Jag måste nu för bege mig om bord
Och glömma all ängslan uppå denna jord.
Jag tror dig uppå dina ord.

5.

Det beder jag dig, min ullaaste wän,
Gat inner när jag tar affred, De låtar de
fomma så swära igen Och göra på resan mig
wä. Men om der så är, Du håller mig
far, Så sudan som hjälper befar,
Och räddas wi åter wäl har.

4.

GS 481

E r e n n e

mycket wackra

Sjömans = Wisor.

Den Första:

Det blåser Nordost, se flögeln på topp ic.

Den Andra:

Du redelige Sjöman, som vågar ditt blod ic.

Den Tredje:

Hör Sjöman! Lifken sade, ic.

A r b o g a.

Trykt hos Pehr Elias Norman, 1849.

2.

5

Den Zettel:

8

3

4

5

9

7

Den Fjörða:

1.

2.

3.

Din dyrbara ära bewara med flit, Låt ingen på hjertat få rå, Men haf du till himlen din trofasta lit, Så kan du mot frestelsen stå, Ty äran består, när allting förgår Och tiden bepryder den grönskande wår, Till sist äldern han gör dig grå hårt.